

Sütünü İçtin mi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Şubat 2025

Ötenazi yapan şiirin ırmaklarında bir yolcu...

Karınca adımlarıyla halenin sihri

Yatay ve düşey istikametinde bulutların

Yetinmeyi bilmez nankör insan.

Hayat, zalim ve nankör olan o habis urdan mütevellit.

Kayaların gölgesindeki karıncalar gibiyiz: bir ileri bir geri ve tamah ettiğimiz kırıntılar da değil sadece karaltı.

Tensiye ettiğimiz düşler var. Misal yaraya yorgan örttüğümüz; aşkı ihanetle ördüğümüz belki de saçakları eprimiş bir çözeltiliyiz. Ayaklarımız düztaban; yürek yangından mal kaçırانların cehennemi ve tutanaklarda geçmeyen adlarımızla gerçek bile değiliz.

Sabahı uyutabilirim, tehir ettiğim ölümü de ve pejmürde bir düş ismarlayabilirim, anlık öfkemi yok sayan cahil bir gölge olmak kadar da hicap ettiğim en çok kendimden.

Batıl safsatalar buyururken mevsim, hicretimi talep ederim Tanrı'dan.

Aykırı iklimlerden geldik her birimiz: gök şahitti ve Tanrı çok yorgun. Uyuduk ansızın. Uyandık geç kalmışlığımızla sonramızı lav ettik derin bir hüznün çöreklenirken, devasa bulutlara serdik içimizin yetimlerini. Öksüz öksürükler peyda oldu ölümün koltuğunda yaşamı daha ne kadar uzatırız, diye efkarlanırken.

Gücüne elemine tanıktık madem ve zehir zemberek ahkamlara yasladık sırtımızı akabinde, göğün muhabbet tellalı kim ise ser verdik sır vermedik. Her biri iri cüsseliydi ve görünmezliğin mabedinde aşkı doğradık ince ince...

İnceden yağmadı kar.

İnce düşünmedi iblis.

İnce değildi gövdemiz ve ince belli bardaklarımız yoktu her doğduğumuzu milat belleyip harap olduğumuz göğün bekçilerine sunarken dileklerimizi.

Arayışımı sonlandırıyorum, Tanrı'nın gözlerindeki merhameti içimdeki metanete hafifçe sürerken.

Ve içime batan kıymıkların resmini çekip gönderiyorum posta kuşlarıyla hani olur da cezp ederim meleklerden birini yine idare lambasında içimdeki şavkın, ezici çoğunlukla yeniden yok sayılıyorum.

Hüzün tarhında dehlizler mevcut ve küçük yarım adalar bir de ayağı olmayan pabuçlar. Sanki tersten okuyorum her şeyi ve hayatı da resmederken araya karbon kağıdı koyuyorum şimdi tabiri ile kopyala yapıştır resmi geçidinde ben iri bandajlı bir yara iken, irkildiğim de ispatı adeta ruhuma verilen elektro şok sayesinde yeni bir ben olma hayali.

İzah etmem gereken ne ise önce uyuyorum ve rüyamda alt yazı geçen her sahneyi usulca not alıyorum tıpkı o gece olduğu gibi.

Vahşetin çağrısına tanışım ve küçük pembe diline dokunan bir kelebek nidası ise içimdeki sevgiyi ve dolaptaki sütü boca ettiğim o boş yoğurt kabı. Önce iyice yıkadım ne de olsa yoğurttan asla haz etmez Pembe Hanım sonrası malum. Geldi gecenin seyrine dalmışken yıldızların da bahtına küçük konfetiler serperken meleğimsi bir nidanın ilk şahidi.

Kolaylıkla ölmeliyim belki de her ölüm kolay iyi de hastanenin morgu bunun tam tersini savunuyor ve sayısız hemşire gelip giderken acısı asla dinmiyor yaşlı kadının.

Ben bir kör noktayım ya da görünmezliğimi tescil eden Tanrı sayesinde kimse ile alıp veremediğim olmadığı gibi...ah, kendime olan borcum aslında alacaklı olduğum alt bilincime yerleşik o istilası geçmişimin gelecek potansiyeline aktarım yaptığım an'ın fotokopisi iken bir günün özetini her güne denden çekip gına gelmişken hayattan.

Yine de hoyrat ve yalnız fıtratımda bir nebze de olsa dayanma gücü buluyorum her hastaneye gidişimde beni güvenlik amacıyla tarayan cihazın ne amaçla öttüğünü de kestiremezken.

Radyasyon yemiş ne çok insan ve onlara dokunmam yasak.

Keza kardeşimin içerlediğine kani oysaki içimdeki ses haykırıyor; susmakla bağırmak arasında gidip geldiğim hastane koridorları ve saat tutuyor başhemşire bana derin bir bakışla bir yandan empati duymama vesile yorgunluğuna şapka çıkardığım.

Hastamın yanında olamadım kaç zaman sanırım şarkıların ve melodilerin unutulduğu hanemde ben bıçak sırtında onun taburcu olmasını beklediğim kadar o da evini özlemişken.

Sesim de sitem var mı peki?

Acı var. Ve korku biraz da hüzün menşeli bedbinliğim.

Kendimi nadasa bıraktım son on gün sonrası malum. Delişmen gözlerinde mevsimin çarpıldığı sert rüzgar akabinde kesilen elektriklerin evde yarattığı hüzün sarmalı ve dışarıda yağın yağmura eşlik eden şimşekler sayesinde mum ışığına ihtiyaç duymadığım.

Gelen bir telefon belki de yüreğimin pasını arttıracak aslında içimde kalın bir roman özeti babında her gece. Sanki yılları sığdırıyorum sabaha saatler kala içimin koridorlarında volta atıyorum.

Yan pencereye konan minik serçeyi son görüşümdü bu gün ne de olsa minik bedenini koruyamadı hain

kediden.

Kediye düşman kesildim oysaki Pembe Hanım kadar kanımın kaynadığı tombalak bir tekirdi.

Pembe Hanımla sıcak bir diyalogumuz var. Her eve gelişimde koşarak yanıma gelen ve sütünü bekleyen munis bir canlı.

Unuttum o gün. Hatırlamasaydım keşke gecesinde hele ki gök delinmişken ne vardı da durduk yerde ıslanacaktı garibim?

Hesap edemedim yağmuru oysaki günler evvelinden uyarı vermişti yetkililer.

Aklım dağınık.

Yüreğim zaten yer değiştirip duruyor sanki iğne ayağıma batmış da beynimdeki hücrelere kadar yürümüş.

Aç olduğumu da unuttum sanırım ne zamanki televizyon karşısına geçtim hatırladım saatlerdir bir şey yemediğimi ve kendime koca bir bardak süt koyarken aklıma üşüştü yine nifak tohumları.

Ölümü irdelemek pek mi işime geliyor ne? Sonra içimin ikramlarında buyur ediyorum huzursuz yürek sendromunu yoksa başka bir şey miydi? Sanırım ben uydurdum.

Al işte: elektrik de gitti.

Pembe Hanım kim bilir nerelerde? Ya bizimkiler ne alemde?

İnsanlar kaçınıcı uykusundaysa hayvanlar aleminde durum nasıl?

Belli ki ipini koparan köpek dolmuş sokağın en sakın ve ıslanmayan bölümüne.

Ağaç altı deyin ya da ansızın hızını yitiren yağmur. Ve elektrik de geldi. İç rahatlığı ile ben de içebilirim sütümü.

Dışarıda hava süt liman ya şimdi duyduklarım?

Büyük ihtimalle sokak köpekleri-aman ha hayvan severler duymasın iyi de ev köpeği diyecek halim yok üstelik hangi biri sığar ki evin bilmem kaç odasına?

Serzenişim kendime ne de olsa şimdiye kadar yatsaydım ne bu hazan seremonisine tanık olacaktım ne de mum arayacaktım evde?

Kös kös yatamam da şimdi. Aklım dışarıda. Pembe Hanımı da unutmanın verdiği ağırlık ile geç de olsa koydum ya sütünü yoksa çok mu geç kaldım?

Sayıları arttı ve çok hırçınlar. Ya o tiz sese ne demeli? Yoksa bir acının neticesi hangisi hangisini paralıyorsa...iyi de bu, köpek sesine benzemiyor. Vallahi de değil. Bu, bu...

Camdan bakmak çok mu akıl karı ne de olsa işini bitirdiler o zavallı inleyen hayvanın. İtfaiyeyi mi çağırırsam belediyeye mi haber versem?

Komik olma, seni sefil!!!

Milletin evini su basmış ben neyin derdindeyim. Allah vere de Pembe Hanım başını sokacak bir saçak altı bulmuştur. Çok da tanıdık ve çok acı dolu bir miyavlama.

Bir, iki...altı ve yedi...Aman Allah'ım, o altıncı ağızdaki şey de ne?

Beyaz: hayır kana bulanmış ve karnı deşilmiş! Aklıma bile getirmek istemiyorum! Ellerinden pardon köpeklerin köpek dişlerinden nasıl kurtarabilirim ki Pembe Hanımı? Ben suçluyum. Katil benim. Kendi derdime düştüm hayvanın sütünü bu saatte bıraktım sokağa.

O da kim?

Bu sağanakta bu motorun ne işi var sokakta? Belli ki birilerinin iştahı açılmış yağmuru görüp.
Helal sana, delikanlı.

Al işte: motorunu sürdürü üstlerine köpeklerin iyi de iyi de...artık cansız Pembe Hanımın bedeni.

Geç kaldın delikanlı. Ben de çok geç kaldım.

İçi dışına çıkmış o güzelim kedinin sırf iki damla süt için kendini helak etti hayvan. Hayır, benim onu helak eden. Lanet olsun bana.

Mesaj geldi. Yoksa cennetten mi bu gelen mesaj?

Pembe, sen misin yoksa bana lanet okuyan ve cennetin önünden bile geçmeye hakkımın olmadığı?

Annemden mesaj.

“Sütünü içtin mi? Dikkat et kendine!”